

LAIVAS

No. 18. Metai XIII

Balandžio-April 29, 1933

LTSR vaist
respublikos
biblioteka

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by Marian Fathers

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams	\$2.00
Pusei metų	\$1.00
Vienam num.	\$0.05

SUBSCRIPTION RATES:

One Year	\$2.00
Six Months	\$1.00
Single Copy	\$0.05

“L A I V A S”

2334 South Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

II. SEKMADIENIS PO VELYKŲ.

E v a n g e l i j a .

JONO 10, 11—16

ANUO metu, Jėzus tarė pariziejams: Aš gerasis ganytojas. Gerasis ganytojas duoda savo gyvybę už savo avis. Samdininkas, kurs ne ganytojas, kuriam avys ne savos, pamatęs ateinantį vilką, palieka avis ir bėga; vilkas pagauna ir išvaiko avis. Samdininkas bėga, nes jis samdininkas, ir jam nerūpi avys. Aš gerasis ganytojas; aš pažįstu savąsias, ir manosios pažįsta mane, taip kaip pažįsta mane Tėvas ir aš pažįstu Tėvą. Todėl aš guldau savo gyvybę už savo avis. Aš turiu ir kitų avių, kurios ne iš šitos avidės; man reikia ir jos atvesti; jos klausys mano balso, ir taip bus viena avidė ir vienas ganytojas.

L e k c i j a .

I PETRO 2, 21—25.

Mylimieji, Kristus kentėjo už mus, palikdamas jums pavyzdį, kad sekiotumėte jo pėdomis. Jis nepadarė auodėmės, ir nerasta vyliaus jo burnoje; kuomet jam pikžodžiavo, jis nepikžodžiavo; kuomet kentėjo, negrasė, bet pasidavė tam, kurs teisė jį neteisiai; jis pats savo kūne nešė mūsų nuodėmes į medį, kad mes, numirę nuodėmėms, būtumėm gyvi teisybei; jo randais jūs esate pagydyti. Nes jūs buvotė kaip klaidžiojančios avys; bet dabar sugrįžote prie jūsų sielų Ganytojo ir Vyskupo.

oOo

JEIGU GALĖČIAU GYVENIME

- 1) Palinksminti nuliūdusį,
- 2) Nušluostyti ašaras nuo verkiančių akių,
- 3) Priduoti nors vieną džiaugsmo plakimą vargstančiai širdžiai,
- 4) Ištarti suraminančius žodžius nusiminusiam artimui!

Jeigu galėčiau paduoti:

- 1) Stiprią ranką parpuolusiam,
- 2) Maisto ir drabužio išalkusiam ir

- 3) Našlaičiui ko jam reikia, žodžiu, kad galėčiau visur ir visame skleistu ramybę ir meilę — o aname pasaulyje, Teisėjas ištartų tuos suraminančius žodžius: Buvau ištroškęs ir Man davei gerti, ir tt.

O Dieve, padėk man būti Taikos ir Meilės Apaštalu.”

Vertė Dėdė Zareika.

Užsakykite “LAIVĄ” Savo Giminėms Į Lietuvą

Maldos Apaštal. Bendroji Intencija

Gegužēs mēn, 1933 m.
Šv. Tēvo Pijaus XI patvirtinta
ir palaiminta.

KAD MARIJA VESTŪ PRIE JĒZAUS ŠIRDIES.

Kokis Jēzaus širdies priējimas galētū būti tinkamāusias, jeigu ne per Marijā.

Per Marijā turim Jēzaus širdies Prasadējimā! Šventoji Dvasia ant Jos nužengē, kad švenčiausijā Jēzaus širdi sutvertū: Jinai taip patiko Dievo Sūnui, kad per Jā iš Dangaus ī pasauli Jisai atējo — tartum, geresnio priējimo prie pasaulio neturētū. Tat ir mūms nedera jieskoti kito prie Dieviškos širdies priējimo, nes joks kitas kelias nebus mums nei geresnis, nei lengvesnis, nei trumpesnis, nei malonesnis. Marijos tarpininkavimas: tai mūsū šio mēnesio troškimas! Bet gal kas sakys: “Man jokio tarpininkavimo nerekia: aš pats prieisiu prie Jēzaus širdies, Kuri kaip visiems, taip ir man visados yra atdara”

Jeī rastūsi toks drašuoļis — greit turētū gailētis savo neišmanymo, nes didžiausias neišmanymas nežinoti Jēzaus širdies Begalinio Majestoto — Didybēs ir savo begalinio žemumo ir nevertumo. Jēzaus širdis ir didžiausiam nusižemīme nenustoja savo Dieviškos Didybēs — o žmogus, ir prakilniausius darbus atlikdamas, pasilieka vis tik “žemēs dulkē.” Jau pats nors prie Jēzaus eiti be šventūju tarpininkavimo yra nekas kita, kaip akyplēšiskumas, lygus Judo pabučiavimui Alyvū darže. Apsaugok mus Viešpatie nuo Judošiškos drašos. Jēzus, tiesa, šaukia: “eikite prie manēs visi” — bet ne sako: “betarpiškai.” Taigi jau savaimē išmintīgiems žmonēms turi būt suprantā-

ma. Per šventuosius prie Dievo — senas, teisingas pasakymas; pridēkim prie jo: per šventūju Karaliēnē, Marijā prie Jēzaus širdies. Melskimēs, kad pasaulis gerai suprastū Marijos uztarymo svarbumā ir kad tuo uztarymu nužeminti naudotūsi.
ŠV PASKALIS BAYLON.

Visū draugijū ir asmenū turinčijū ypatingā priedermē garbinti švenčiausijā Sakramentā, globēju yra Šv. Paskalis. Tas šventasis savo gyvenimu to nepaprasto globējo vardo pilnai užsitarnavo. Jau kaipo piemenēlis Ispanijos pakalnēsē, gandydamas savo bandā, arba kaipo Pranciškonas broliukas, uztintas daržē ar virtuvēje ar prie vienuolyno durū sargas: jis visados širdingomis maldomis krypto prie tū altoriū, kur tik švenčiausias Sakramentas buvo laikomas. Dievas už tā jo pamaldumā suteikē jam daug maloniū. Bet reikia pastebēti, kad nemenkesnis buvo jo pamaldumas ir prie švenčiausios Dievo Motinos ir ne mažesnis buvo jo nusižemīnimas, per kurī nē kunigystēs sakramento nedrīso priimti. Nepaprastai buvo apsimarinēs ir labai varguoliams gailēstingas Šv. Paskalis mirē gegužēs 17 d., 1592 m.

MISIJŪ INTENCIJA: kad misijonierū daugētū skaičius ir didētū jū pasištēvīmas bēi pasiaukojimas.

ŽODIS PROMOTORIAMS

Gegužēs mēn. 1933 m.

Brangus Promotoriau:—

Gegužis, pašvēstas Išganytojaus Mo-

tinai, turėtų ypatingu būdu prie Jos patraukti visus Švenčiausios Širdies garbintojus. Mes negalime aegarbinti ir nemylėti Tos, Kuri buvo taip artima taip brangi Švenčiausiai Širdžiai. Lygiai negalim ir užmiršti, kad Jinai yra ir mūsų garbingoji Motina, Paties mūsų Viešpaties paskutinėj valandoj Jo žemiško gyvenimo, mums duota. Tat su meilingu pasitikėjimu ir prašome Jos pagalbos ir globos, ir meldžiamės, kad Ji teiktusi padaryti mus dalininkais to Jėzaus Širdies supratimo, kurį Ji pati turėjo.

Kad galėtume tinkamai prisiartinti prie Jėzaus Širdies mums yra reikalingas šventųjų užtarymas ir tarpininkavimas — tai privalo žinoti ne tik promotoriai, bet ir visi Maldos Apaštalytės nariai! Bet kas gi turėtų šį mėnesį ypatingai Promotoriams rūpėti? Aiškinti, kam tik gilima, o ypatingai Maldos Apaštalytės Pirmojo laipsnio nariams, kiek aukštesnis yra Antras laipsnis už Pirmąjį ir parengti juos žengti į tą aukštesnį Antrąjį laipsnį. Antras laipsnis tuom persveria pirmąjį, kad jame esantieji nariai, kasdien po atkalbėjimo rytinio pasiaukojimo Jėzaus Širdžiai, ką ir pirmojo laipsnio nariai padaro, dar prideda vieną "Tėve mūsų" ir 10 "Sveika Marija."

— VATICANAS. — Paminėjimui Šv. Jubiliejaus Metų Vatikanas išleido naują rinkinį pašto ženklų. Iš viso yra 18 naujų. Jie atvaizduoja Šventojo Tėvo paveikslą, Vatikaną, Šv. Petro Baziliką ir įvairius kitus įdomius vaizdus.

— MADRIDAS, Ispanija. — Įdomus dalykas yra kad Eduardo Marquino tikybiniis veikalas "Santa Teresa de Jezus" Madride ir visuose didžiuose Ispanijos miestuose buvo pastatytas ir turėjo didžiausį pasisekimą, visur didelės ovacijos buvo iškeltos autoriui ir aktoriams. Madride net šimtą kartų buvo pastatytas. Nors visoje Ispanijoje dabar eina prieš-

Tas pasimeldimas prie Švenčiausios Dievo Motinos ir sudaro visą garbingą skirtumą antrojo laipsnio nuo pirmojo. O kasdieninis Maldos Apaštalytės atsišaukimas prie Dievo Motinos, tai nemažas daiktas! Jis, pirm visa ko, sudaro, kad Dievas maloniau į mus pažvelgia, kad Jis maloniau ir greičiau mūsų prašymų teišklauso! Toliau: Švenčiausia Motina mus girdi ir už mus užtaria; Marijos gi užtarymas turi didelės reikšmės pas Dievą. Kasrytinis ir širdingas atsišaukimas prie Dievo Motinos dar primena mums artimus saatykius, kurie taip tampa vienyje Marijos Širdį su Dieviškąja Jėzaus Širdimi, o iš to priminimo gaunam didesnę pažinimą Jėzaus Širdies, nes tartum, žiūrim į Jėzaus Širdies veikimą iš tokio artimumo, kokiame buvo nuo Jos — Jėzaus Motina. Dar apie ką daugiau galvjam, tą ir geriau suprantam: Pats Dievas naturaliai ir antgamtiniai atlygina mums geriau Ją suprasti Tai visą sudaro, kad mums priėjimas prie Jėzaus Širdies per Mariją yra ir lengviausias, ir trumpiausias, ir maloniausias ir geriausias; o įstojimas į Antrąjį Maldos Apaštalytės laipsnį yra kaip tik to priėjimo pasirinkimas.

katalikiškieji veiksmai, visur šis katalikiškas veikalas buvo priimtas kuo geriausiai.

— BUDAPEŠTAS. — Budapešto Karmelitų vienuolyne T. Severinas, anksčiau buvęs bankininkas žydas L. Szedo, atlaikė primą Šv. Mišių auką. Jo tikras brolis, taip pat atsivertęs ir dabar pranciškonas T. Dijonsius, sakė pamokslą. Tarp dalyvavusiųjų buvo taip pat ir jų pusbrolis T. Brokordas, kuris yra kartužas ir gyvena vienuolyne netoli Paduvos. Tai buvo retos išskilmės.

— LONDONAS, Anglija. — Kas aštuntąs kaveivis Anglijos kariuomenėje yra katalikas.

ŠVČ. SAKRAMENTO PONIA

ŠVENTOJI VALANDA.

Brangiausias Tėve, ši vakarą mes atėjome į Tavo gyvenimo šventąją vietą, kad mus palaimintum. Mes paklausėme šauksmo: “Stokime ir eikime į Jokūbo Dievo Namus ir Jis mums nurodys savo kelius, ir mes vaikščiosime Jo takais” (Is. II, 2). Ir mes pakvietėme vieną atsiskyrėlių mūsų brolių į šią Šventąją Valandą. Kad jis atsakytų: “Mes eisime su jumis, nes girdėjome, kad Dievas yra su jumis” (Zach. VIII, 23). Su atnaujintu tikėjimu ir tvirta viltim “atėjom ieškoti Jokūbo Dievo veido” (Ps. XXIII, 6). Maldaujame, kad gautume gyvenančios meilės padauginimą. Išklausk mūsų šauksmo, Abba, Tėve. Nenusikreipkite nuo mūsų, kad nebūtų mums tai pasakyta: “Jie sakė savo motinoms: Kur yra kukuruzai ir vynos? kai jie nualpo lyg sužeisti miesto gatvėse” (Lam. II, 12). Išklausk, o Adonai, Tavo žemiškos valstybės išbadėjusių vaikų. “Vaikai prašė duonos, ir nieko nebuvo, kas jiems atlaužtų” (Ibid. IV, 4).

Mokytojau ir Viešpatie, Tu laužei Duoną išalkusiems vaikams. Tu gausiai davei tiems, kurie maldavo trupinių, kaip kad Kanaano moteriškiai (Mork. VII, 28). Maldauju, kad aš Tave pažinčiau Duonos laužime. Tačiau, kad man tas pažinimas ateitų ne taip, kaip, kad atėjo Tavo mokiniams nustėbusiems Emause.

Meilingasis Rabboni, užlaikyk mane Švenčiausioje Tavo Širdy. Aš esu išvaręs ir nusilpęs. Nepakęsdamas gyvenimo veidmainystės, aš čia ateinu ieškoti šventovės apsaugos. Aš prisimenu, kaip viduramžių nusikaltėliai ieškojo Beverlio, Durhamo, ir Glastonburio šventovių, kad apsisaugojus nuo keršto pavojų. Taikos sostas buvo netoliese dešinės-Altriaus pusės, kaipo apsauga nelaimingiems, kuriuos persekiota iki mirčiai. Aš atėjau, baimės

apnyktas dėliai mano pražudytų gražių progų ir vilties šešėlių. Aš ieškau čia sosto po Šventomis Tavo Kojomis. “Radę Jį, jie Jam sakė: Visi Tave ieško,, (Morkaus I, 37). Ir Tu, radęs mane, tarei Balsu, kuris buvo, tarsi, Dangus: “Jūs Manęs ieškote” (Jon. VI, 26).

Šventoji Dvasia yra “Izraelio išganymas tikrai Viešpatyje, mūsų Dievyje” (Jer. III, 23). Nežiūriant mano klaidų, Tu mane gelbėjai, kad nakiččiau savo puikybę. Tu mane mokinai, kad atleisčiau mano priešams, pamirščiau tuos, kurie iškreipė gražius mano pasiryžimus ir priimčiau aštrius mano priešo kritiko žodžius. Tavo Dvasia čia šioje Tavo Aukos vietoje viešpatauja. Bildėsio čia nėra. Tad palaimintoji Dvasia ir žmonijos Palaimintoja šioje iškilmingoje valandoje nusileisk ant mus.

Triasmenį Dievą maldaukime ir Jį garbinkime. Aš dėkingas esu už mano sutvėrimą, atpirkimą ir pašventimą. Dievo akyvaizdoje esu užgėdintas. Šaukiuos į Švenčiausiojo Sakramento Ponia, į Angelą Sargą, į Šventąjį mano Globėją, kad jie užtartų už mane akyvaizdoje Dievo Galybės neišpasakytos Didybės.

“Meilingasis Viešpatie, Meilingoji Ponia; kaip Viešpats mano yra patsai gailėstingumas, taip Tu mano Ponia, esi Jo gailėstingumo vartai. Tu Dieve nori, kad mums Tavo malonės, darybės ir dvasiškas džiaugsmas vien tik per Marijos rankas ateitų, nes tos nekaltos rankos niekuomet nieko blogo, nieko neverta ir nieko nuodėmės sutepto nelietė. Tu, o Meilingiausioji Ponia, esi Gailėstingumo Gėlės Motina, Teisingumo Saulės Motina, Išminties Šaltinio Motina; garbės ir šlovės Karaliaus Motina.”

Tokie tai žodžiai plaukė iš širdies viduramžių vienuolio, Dionyzo Kartuzie-

čio, ir įkvėpė juos užrašyti ir mums palikti. Jie yra tema, kuri sudaro viduramžių epiką. Jie išvelgia į Marijos didybę ir Ją pagerbia. Iš pagarbos, kuri Jai duota, šiandien ir moterys turi pagarbos. Nes

moteris yra Marijos duktė ir kaip duktė ji yra gerbiama.

Pagal kun. V. F. Kienberger'į

Parašė kun. Pr. J. Vaitukaitis.

BAŽNYČIOS VIRŠININKO INSTITUCIJA

Sakoma yra: Bažnyčia pilna žmonių." Čia žodis *bažnyčia* mes imame kita prasme, būtent bažnyčia vadiname pačius žmones, susirinkusius maldos namuosna, kurie nuiai irgi yra įgiję tą patį vardą. Gal, tas kiek ir netikslu. Kristaus palikime — evangelijose žodis "bažnyčia" dažnai atstoja sąvoka "dangaus karalystė." Dargi pažiūrėkime, kas toji "dangaus karalystė" yra.

"Dangaus karalystė" prilyginama tinklui, kuris užgriebia gerų ir blogų žuvų (Mat. 13, 47), prilygina dirvai, kurioje auga kviečiai ir raugės (Mat. 13, 24—30). Panagrinėję tuos posakius, pamatysime, kad ten eina kalba apie žmonių bendruomenę. "Dangaus karalystė" yra panaši tinklui, kuris užgriebia gerų ir blogų žuvų. Iš to aišku, kad "dangaus karalystė" yra šioje žemėje, o ne danguje, nes danguje negali būti blogų žuvų, blogų žmonių vėlių. Geros ir blogos žuvis, kviečiai ir raugės nurodo, kad toje bendruomenėje bus ir gerų ir blogų žmonių.

Steigdamas tą žmonių organizaciją, Kristus nereikalavo nutraukti santykius su senąja tikyba ir priimti Jojo steigiamąją. "Kas tikės ir bus pakrikštytas, tas bus išganytas; kas gi aetikės, bus pasmerktas" (Mork. 16, 16). Išviršinis nutraukimo ryšių su senąja tikyba reikalas buvo krikštas. Nenarincius priimti Jojo mokslo Kristus iš kalno pasmerkia: "kas netikės — bus pasmerkta." Sunku be

abejonės, yra nutraukti santykiai su senąja bažnyčia, bet Kristus to nereikalauja. Krikštyti Kristus liepia visas tautas. "Eikite tat ir mokykite visas tautas, krikštydami juos vardan Tėvo, ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios." (Mat. 28, 19). Tad Jo bažnyčia turi apimti visų laikų žmones; ji turi būti visuotinė, katalikiška. "Aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigai" (Mat. 28, 20), sako Jis savo mokytiniais. Reiškia, nematomu būdu Kristus savo bažnyčią globos, saugos nuo paklydimų, bus neregiamąja josios Galva.

Bet kaip toji bažnyčia išviršiniai organizuojama? Pirmiausia, ji suskirstoma į dvi dili — į mokėnėją ir klausančiąją, į mokytojus ir mokinius. Mokamąją josios dalį sudaro apaštalai, vyskupai, kunigai; visi kiti mokiniai. Pirmieji yra piemens, pastarieji — banda (kaimenė). Banda reikalinga ganytojo. Tad Kristus ir sako Petru: "Ganyk mano avinėlius" (ėriukus — mes pasakytume) (Jon. 21, 15). Ėriukus moko senės avys — motinos. Tie ėriukai tariant mes — pasaulininkai Bažnyčios nariai. Bet tam pačiam Petru ir daugiau sakoma: "Ganyk mano avis" (Jon. 21, 16). Avys — motinos, ėriukų mokytojos, tai būtų dvasininkų luomas, ganytojai. Taigi tam pačiam Petru pavedama ganyti ir visas dvasininkų luomas. Tai jau aiškus išskyrimas jojo iš kitų ganytojų tarpo, tai yra jo pramini-

mas bažnyčios viršininku, valdovu, vyriausia galva. Jisai tad ir yra regiamoji bažnyčios galva.

“Eikite tat ir mokykite visas tautas krikštydami juos vardan Tėvo, ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios” (Mat. 28, -19). “Aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigai” (Mat. 28, 20), — Kristaus žodžiai apaštalams. Apaštalai visų tautų neapkrikštyjo. Ir pasaulio pabaiga dar nevyko. Tad Kristus dar tebeprisilieka su apaštalais. Bet apaštalų jau nebėra. Tad su kuo Kristus bendradarbiauja? Aišku — su jų įpėdiniais — vyskupais ir popiežium. Popiežius yra tas pat vyskupas — apaštalas, tiesioginis apaštalo Petro papėdinis, priėmęs ir jojo valdžią —būti bažnyčios viršininkų galva.

Kaip reiškiasi Kristaus bendradarbiavimas su vyskupais ir popiežium? Ogi jų saugojime nuo paklaidų tikėjimo ir doros moksle, ir tik tiek. Visuotinis vyskupų susirinkimas spreadžia kilusias abejones tikėjimo bei doros reikale. Popiežius jų didumos nutarimą skelbia pasauliui, kaipo neabejotiną tiesą. Tiek popiežiaus skelbiamas visuotinio vyskupų susirinkimo nutarimas, tiek patsai vyskupų nutarimas negali būti klaidingi, nes tuomet nutrūktų Kristaus bendravimas su bažnyčios vyriausybe. Taigi popiežiaus

neklaidingumas minimais atvejais šandien katalikams jau yra dogma, reiškia, tokia tiesa, apie kurią nebegali būti abejonės.

Gali kilti klausimas: ar gali būti blogų vyskupų, blogų popiežių? Gali ir yra buvę. Bet ir tais atvejais, kuomet blogieji popiežiai skelbė kurias tikėjimo bei doros mokslo tiesas *ex cathedra*, privalomas visiems tikintiesiems, — jie buvo ypatinga Kristaus globa saugojami nuo paklydimo. Tad ar gali bendrai katalikų bažnyčios moksle būti paklaidų? Atsakymas: tikėjimo bei doros moksle ne.

Tad popiežiaus vietos kilnumas pareina ne nuo asmenų, jų užimančių, šventumo, bet jų šventumas daugiau gal, kyla iš jų užimančios vietos kilnumo. Tad titulas “Šventasis Tėvas” taikomas popiežiui ne dėl jo asmens šventumo, kuriuo gali ir visai nebūti, bet dėl vietos garbingumo.

Taigi, girdėdami apie popiežius visokių visokiausių nuomonių, nesiduokime klaidintis, bet visuomet atskirkime pelus nuo grūdų — vietos šventumą nuo vietą užimančio asmens vertingumą.

Prisiminę dabartinį popiežių, kurio 10-ties metų popiežiavimo sukaktuves jau minėjome, turime pasakyti, kad tai yra vertas tos vietos Kristaus tarnas.

J. Mickeliūnas.

—oOo—

Malonūs Praeities Atsiminimai

(*Skiriu savo Vadovo a. a. Tėvo Felikso
Kudirkos atminčiai.*)

Kun. A. Petrauskas, M. I. C.

Viduryje vandeny.

Dangus ir vanduo. Vanduo ir dangus... Daugiau nieko nebėr!.. Kur nukreipsi akis: ar primyn prieš save, ar atgal atsižvelgsi, ar aukštyn pažiūrėsi --

visur tas pats: dangus ir vanduo!.. Mūs milžinas, pasijutęs savo gaivale — vandens erdvėse laisvas, nieko nevaržomas ne plaukia, bet lėkte lekia... Jo kelią žymi verdančio vandens platus sidabrinis ruožas, kuris prisilieka toli toli paskui mus

ir dingsta kažkur už akiračio sienos. Pro tarpiais prasiverždama iš po debesų dangčio nusišypso saulutė, pabarstydama aukšinių savo spindulių smiltimis moliūgų debesų pakraščius. Kaip greit ji moka iš liūdno ir niuraus padaryti pilną linksmybės ir grožio vaizdą! Tai tikra meisteris viską dabinti ir gražinti, ką tik palytės jos švelnutė ranka! Jūra, kuri prieš valandėlę buvo pajudus ir savo įnirtusių vilnių ošimu kiekvieną širdį baimės jausmais varstė, dabar — palytėta aukšinių saulutės spindulių, dangiška grožybe nušvito.

Jūra! Kokia tu didinga ir puiki!.. Norėčiau per dienų dienas turėti įsmeigęs savo akis į tavo veidą ir gėrėtis jo gražumu... Kažin, ar pataikyčiau tačiau ir šitaip ligi soties atsigerti?... Kaip grynoji meilė nežino pabaigos, taip ir tikrasis grožis. Juo ilgiau į jį žiūri, juo labiau jį pamėgsti — jis be ribų..

Neilgai šiuokart gavome pasišnekėti su jūromis. Trompetos balsas jau šaukia į valgamąjį.

Šiandie pasninko diena — rugsėjinė metų ketvirtis. Kurie norėjome, galėjome gauti pietus su pasninku. Koki vokiečiai geri "biznieriai" ir moka žmonėms įtikti. Daugelis katalikų keleivių gal buvo užmiršę šį pasninką, o vokiečiai atminė tai geriau už pačius katalikus. Žinoma, tai ne tiek iš mandagumo ar pasninko meilės, kiek norėdami savo publikai įtikti, patraukti ją prie savęs ir tokiu būdu padaryti sau didelį "biznį."

Teisybę pasakius, toks ten ir pasninkas! Pridės tau pilną stalą visokių skanėsių, kokių Lietuvoje net turtingesnieji nėra neikuomet ragavę nei nematę. Tai, sako pasninkas!

Popiet išėjome abu su T. Kudirka į palubę, susėdome į pintas iš karnų kečes ir prieš saulutę kiek-ne-kiek snustelėjome. Ne ilgai tačiau tasai poilsis truko. Oras prasidėjo keistis ir numanu buvo,

kad netrukus įvyksianti didelė atmaina. Skubinausi kol kas užsirašyti savo pergyventus įspūdžius.

Nereikėjo ilgai laukti atmainos. Vėjas bematant vis kyla smarkesnis. Jūrų paviršius be galo jautrus ir kiekvieną vėjo smarkesnę pūstelėjimą tuoj parodo didesniu judėjimu, didesniu ošimu ir putojimu. Temstant ir visai didokas vėjas pakilo. Artinosi audra.

Kai kurie bailesnės dvasios keleiviai pradeda gąsdintis pats save ir kitus bendrakeleivius.

Vienas toksai baimingas keleivis, sėdint mums visiems salone ir besikalbant apie dienos įvykius, įbėga — įbėga uždusęs, galima sakyti, ir pradeda muštviem su T. Kudirka pasakoti, kas dedasi lauke: Vėjas, girdi, toks didelis, kad laivą laiką visą laiką pavertęs ant vieno šono, visą nuo palubių nešąs, metąs, daužąs. Kėdes matrosai skubinaši suraišioti, nes vėjas ir jas nuneštų į jūras. Nuneštų, girdi, ir žmogų, jei prie kampo nugriebtų.. Aš primą kartą jūromis plaukdamas buvau palinkęs tą kalbą palaikyti tikra teisybe, nes aš pats į vakarą pastebėjęs buvau kilstantį vėją. Tikrai žmogui kur siauresnėje vietoje reikėjo gerokai spirtis, kad nepasiduotum vėjui. Kad medines didesnes kėdes galėtų, kaip plunksnas, nešioti, tai kiek buvo per daug pasakyta, bet vis man rodės ne toli nuo tiesos... T. Kudirkai šitasai gąsdinimas atrodė grynas baimingos vaidintuvės padaras. Jis tik meiliai ausišypsojo į visus tuos pranašavimus, ir tiek.

Ir iš tikrųjų. Išeiname į palubę pasižiūrėti, kaip neš tas kėdes ir žmones į jūras skandinti. Ir ką randame? — Vėjas kad didelis, tai nėra ką — didelis. Judinti pajudina ne tik kėdes, bet ir gumines laives, kurios apvožtos kniūpsčios ant palubės gulėjo. Bet kad jas nuneštų į jūras, tai nebuvo ko nė manyti. Jurieiviai raišioti, tai raišiojo jas į krūvą, bet

ne dėl to, kad bijojosi, kad nenuneštų į jūras, bet kad vėjas neišvartytų. Tai tik tiek.

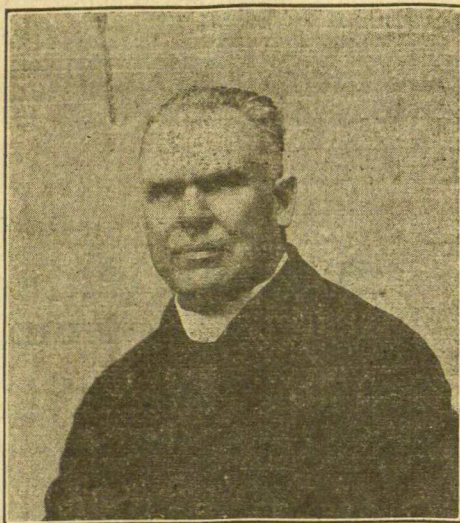
Viską apžiūrėję, pasiklausę įairšusių jūrų ošimo, nieko ypatingo nenumatydami, grįžome atgalios į savo kabinas ir nuėjome miegoti.

Jūrų liga bando kliudyti.

Miegojau šiąnakt visai gerai. Ryte jaučiausi visiškai sveikutis. Teisybė, eidamas šv. Mišių laikyti jaučiau lyg kiek didesnę laivo siūbavimą, negu kitomis dienomis, bet aš į tai nedaug buvau kreipęs atidos. Atsilaikiau šv. Mišias visai gerai. Pasimeldžiau — vis dar nieko blogo nejaučiau. Tik rengdamasis grįžti į kambarį, staiga pajutau lyg silpną, lyg nesmagu po krūtine — supratau, kad man kas ne taip, kaip visados. Pasiskubinau grįžti į savo kambarėlį. Bet ne taip lengvai davėsi tai padaryti. Einu, o galva svaigsta, tarsi būčiau svaigalų prisigėręs, kojos linksta — nenori manęs nešti. Išeinu į lauką, pamačiau įsisiūbavusią jūrą — tai ir visai nebetekau jėgų. Laivas mėto mane iš vienos į kitą kraštą, nepaisant visų mano pastangų, negaliu paeiti ir gana.

Bet ne tik man vienam taip darėsi. Mačiau ir kitus panašiai kovojančius. O tie, kurie su jūromis nuo senai apsipratę, — juos juokai ima, matant, kaip mes neįstengiamo eiti. Net pyktis pradėjo imti, kad užuot į pagalbą, jie sau šaiposi, kad klidinėjame po koridorius. Lyg tyčia dar negaliu surasti savo kambario, lyg būtų kas mane užkerėjęs.

Vis dėlto pagalios parsivilkau galais negalais į savo kambarėlį. Čia turėjau atsirgti jūrų kelionę. Radau sergant ir mano bendrą rabiną. Man tuoj praėjo. Pusryčių nevalgiau, tuo ir pasibaigė visa liga. Rabinui reikėjo pasirgti ilgiau. Jis sirgo visą dieną ir dar ant rytojaus ne visai gerai jautėsi.

KUN. J. KURAS.

Šv. Juozapo bažnyčios klebonas, Scranton, Pa.

SVEČIAS AKADEMIJOJE

Bal. 7 d., šv. Kazimiero Akademijos mokinės su savo orkestra suruošė programėlį savo svečiui, Scranton, Pa., lietuvių klebonui, kun. Jonui Kurui.

Vienas svečio tikslų lankyti Chicago buvo noras išgirsti akademikių orkestrą. Jis sakos matęs "Drauge" orkestros paveikslus, bet netikėjęs, kad visas būrys veiktų. Išgirdęs orkestrą, svečias nudžiugo; labai gyrė muzikę, bet užvis gyrė seris mokytojas už gražų išlavinimą.

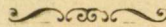
Kun. Kuro ilgametis klebonavimas yra savotiška ir įdomi istorija. Daug joj vargo ir kentėjimų. Kai kun. Kurą pasikyrė klebonu į šv. Juozapo bažnyčią, Scranton, Pa., parapijonys, šliuptarnių vedami, nesidavė vyskupo vyriausybei, bet statėsi visiškai jam nepriklausomais. Sumišo visa parapija. Už neklusnumą vyskupas uždarė bažnyčią. Gręsė pavojus suvis netekti lietuvių parapijos. Tą syk, karštai mylįs savus, kun. Kuras stojo į tarpą skirti tikinčiuosius nuo užsispyrusių, nors priešų smūgiai labiausiai ant

jo krito. Nesiliovė jis gynęs tiesą iki įstengė įrodyti žmonėms, kad katalikų galva yra vyskupas, kurių vyriausias yra Šv. Tėvas. Įsitikinę parapijonys aprimo. Pasidavė teisėtai vyriausybei. Ramybėje ėmė naudingai veikti ir 1917 metais pasikvietė šv. Kazimiero Seseris mokytojau-

ti.

Kun. Kuro drabštumas siekia ir toliau. Jis yra nuolatinis Akademijos, Marijonų Kolegijos ir kitų įstaigų rėmėjas.

Svečiui, kun. Kurui pagerbti, akademi-
kės savo sode pasodino lietuvišką berželį.
Stasūkuškitytė Ieva.

Žinomas piktadarys pakrikštytas Tikrame Tikėjime

Nesenai, prieš mirsiant nugalabini-
mu, Pranciškus H. Bell, išpažino katalikų
tikėjimą, buvo pakrikštytas, atliko išpa-
žiatį ir priėmė Šv. Sakramentą.

Kun. E. Kaufold, O. F. M., katalikų
kapelionas Cook County kalėjimo, pade-
dant uoliams seserims, Gelbėtojoms Sielų
Skaistykloje, ir Šv. Vincento Pauliečio Y-
patingųjų Reikalų komiteto nariams; su-
darė aplinkybes, kurios atvedė Bell'ą į
Katalikų Bažnyčią.

Įvykiai, kurie privedė Bell'ą prie at-
sivertimo, buvo papasakoti nario, kuris
priguli prie Šv. Vincento Pauliečio Ypa-
tingųjų Reikalų komiteto. Sekančiai pasa-
kojo:

“Spalio 16 d., 1930 m., tada Bell'ui
buvo skirta mirtis elektrinėje kedėje, jis
pareiškė Ypatingųjų Reikalų komiteto na-
riui, turįs didelę pagarbą seserims ir
kun. kapelionui, nors nesąs jų tikėjimo.
Pirmininkas šios komisijos stengdamasis
padėti kun. kapelionui jo darbe sykį ban-
dė dovanoti Bell'ui kelis religiškus daly-
kėlius. Bell'as atsakė, kad jam tų dalykų
nereikia. Jis netikis į būsimą gyvenimą.
Jau čia pat ant žemės esąs dangus ar praga-
ras. Paulietis atsakė, kad Bell'as vienu
žvilgsniu kalba tiesą, nes žmogus sau pa-
rengia dangų ar pragarą ant žemės, bet
tikrasis dangus ir pragaras turės būti.

“Juk niekas nėra grįžęs iš ano pa-
saulio, kur būtų patikrinęs šį dalyką,”

atsakė Bell'as.

“Ar kada pasitaikė, kad kas nors
būtų grįžęs iš ano pasaulio ir patvirtinęs,
kad tikrai nėra dangaus ar pragaro? — už
klausė Paulietis.

“Ne,” atsakė Bell'as.

“Tai kam pasiduoti tokiam likimui,
kurio nežinai,” atsakė Paulietis. “Jeigu
mūsų teorija teisinga ir jai jos laikysiesi,
tai nieko nepralaimėsi. Bet jei tavo teori-
ja neteisinga, tai ten reikės kentėti per
amžius.”

Tada Bell'as priėmė religinius daly-
kėlius.

Ketverge, sausio 7 d., komisija su-
tikdama su kun. kapeliono prašymais, ap-
silankė kalėjime ir ilgai su Bell'u kalbė-
josi. Pagaliaus, Bell'as pareiškė, kad jo
tėvai esą baptistai ir jie būsia labai ne-
patenkinti, jeigu jis taptų kataliku.

Atsiliepdamas, Paulietis atsakė: “Mes
visuomet turime būti prisirengę verčiau
klaustyti Dievo negu žmonių. Kiek laiko
ankščiau, tu mums pasakei, kad esi nu-
piešęs Saldžiausios Jėzaus Širdies paveik-
slą vienai katalikiškai mokyklai. Tai toji,
kraujais aptekusi Širdis, ištiestomis ra-
komis laukia ir prašo, kad sugrįžtum. Ar
tai neatsiliepsi Jėzosios prašymui ir nesu-
grįši į tą tikėjimą, kurio tavo protėviai
išsižadėjo. Ar mums galima ateiti šią nak-
tį ir tavę prirengti?”

“Taip, galima,” atsakė Bell'as.

Kun. kapelionas atvyko tą naktį dešimtą valandą. Mirties kambaryje buvo pastatytas altorėlis ant kurio buvo padėtas kryžius ir kelios žvakės. Kun. kapelionas pamokė Bell'ą apie valandą, o paskui Bell'as buvo pakrikštytas, atliko išpažiatį ir priėmė Šv. Sakramentą. Prieš eisiant mirti, Bell'as nuėjo pas komitetą, jam pasakė, kad tapo kataliku ir tada nuėjo ant mirties. Bell'as ligi pat paskutinės valandos, nuolat kartojo, Jėzau, pasigailėk mano sielos.

Vienas iš ten buvusiųjų sargų sušu-

ko: "Ir aš trokštu būti taip prisirengusiu, kuomet ateis man mirties valanda."

Šimtai pagyrimu teikiami kun. kapelionui, uolioms seserims ir Šv. Vincento Pauliečio konferencijos nariams, už jų prakilnų darbą, kurį jie dirba Cook County kalėjime. Kun. Ernestas suteikia kaliniams tiek dvasiško patarnavimo, kiek jis pajiegia. Šv. Vincento Pauliečio Ypatinųjų Reikalų komisija, suteikia kunigui kapelionui visokios jiems preinamos pagalbos. *Antanas Micūnas, M. I. C.*

* * *

Mūsų Darbai

Chicago Apskritis Kolegijos Rėmėjų bandžio menesinis susirinkimas, po Vėlykų trečiadienyje įvykęs, aiškiai įrodė šios organizacijos darbuotojų didelį šiuo sunkmečiu susidomėjimą Svč. Marijos Kolegija, Thompson, Conn. Suzinoje, kad šiame susirinkime dalyvaus patsai Kolegijos direktorius, Dr. kun. J. Navickas, susirinko atstovai iš skyrių Chicago ir apylinkės miestų: Cicero, Melrose Park, Hinsdale, Archer Hights, North Side, Brighton Park ir West Side.

Kolegijos direktorius kun. D. J. Navickas iskaibingu savo pranešimu gražiai parodė naujosios Anglijos Kolegijos rėmėjų darbuotę ir nupasakojo apie "Lietuvių dieną" liepos 4 d. rengiamą Kolegijos soduose bei parkuose. Radosi susirinkime motinų, kurių vaikai mokosi Svč. Marijos Kolegijoje. Joms rūpėjo patirti apie savo sūnų mokslą ir sveikatą. Direktorius maloniai apie viską apsakinėjo ir taip visus pūnai patenkino.

Primitas sumanymas šių metų vasariniais ir rudeniniais Kolegijos naudai parengimais minėti 20ties metų sukaktuves Marijonų Amerikon atvykimo, pripuolančio liepos mėnesyje 19 d., atzymint tai ir mūsų spaudoje.

Kolegijos Rėmėjų Seimo rengimo komisija sudarė A. Bacevičia, A. Grybas, P. Januškevičia, J. Šliogeris, Jeva Šaulienė, Emilija Počienė, Marijona Stumbrienė, Ona Bambalienė, P. Mičiūnienė, P. Zvirblienė ir Vladas Cibulskis.

kongregacijos kapitulos suvažiavimas. Amerikos Marijonai į šį suvažiavimą atstovais išrinko kun. L. Draugelį ir kun. J. Navicką, su jais kartu keliaus Romon ir didž. gerb. provincijolas kun. V. Kulikauskas.

Kolegijos Rėmėjai:

M. Kuralaitienė, Worcester, Mass.	3.00
S. Brundza, Worceste, Mass.	3.00
A. Siurienė, Kenosha, Wis.	3.00
A. Antanaitienė, Luzerne, Pa.	3.00
E. Stonienė, Athol, Mass.	5.00
V. Latvaitienė, Athol, Mass.	3.00
J. Stašiokas, Athol, Mass.	3.00
Z. Zilanius, Athol, Mass.	3.00
O. Vyšniauskienė, Athol, Mass.	3.00
K. Šližienė, Athol, Mass.	3.00
V. Latvėnienė, Athol, Mass.	2.00
A. Skleinis, Athol, Mass.	1.00
Pr. Šimečiutė, Athol, Mass.	1.00
D. Matulis, Athol, Mass.	1.00
V. Markunienė, Athol, Mass.	1.00
M. Gasiūnienė, Athol, Mass.	1.00
A. Einorienė, Athol, Mass.	1.00
A. Rastauskienė, Athol, Mass.	1.00
P. Pusčiuvienė, Athol, Mass.	1.00
P. Kasputienė, Athol, Mass.	1.00
O. Budriulaitienė, Athol, Mass.	1.00
O. Aukštikalnienė, Athol, Mass.	1.00

Liepos mėnesyje Romoje įvyks Marijonų

O. Vyšniauskienė, Athol, Mass.	1.00
A. ir V. Andriuškevičiai, Worcester,	5.00
D. Petkunienė, So. Boston, Mass.	3.00
V. Vaišvilienė, Cicero, Ill.	3.00
M. Guberaitė, Pottsville, Pa.	3.00
A. Petkus, Chicago, Ill.	3.00
<i>Centralia, Ill.</i>	
B. Juronienė, Chicago, Ill.	3.00
R. Stulgienė, Cicero, Ill.	3.00
Mrs. A. Sukis, Chicago, Ill.	3.00
J. Astrauskas, Chicago, Ill.	3.00
S. ir J. Pajauskai, Chicago, Ill.	6.00
Šv. Onos dr-ja, Waukegan, Ill.	5.00
P. Grina, Lawrence, Mass.	3.00
L. Sheivienė, Montello, Mass.	3.00
P. Glugonienė, Cleveland, O.	2.00
Marijona Kvietinskis, Kewanee, Ill.	3.00
U. Čenkienė, Ashley, Pa.	1.00
E. Sluman, So. Boston, Mass.	3.00
A. Kazlauskienė, Brooklyn, N. Y.	1.00
Pr. Bacevičienė, Bellwood, Ill.	2.00
A.J. Janušauskas, Cicero, Ill.	3.00
Z. Turonis, Providence, R. I.	2.00
K. Kulišauskas, Worcester, Mass.	3.00
A. Pustavige, St. Claire, Pa.	3.00
A. Janušauskienė, Melrose Pk., Ill.	25.00
J. Kurant, Grand Rapids, Mich.	4.00
B. Nenartonis, Chicago, Ill.	5.00
Iz. Ignotas, Waterbury, Conn.	4.00
J. Vaškevičienė, Waterbury, Conn.	3.00
J. Šukaitis, Waukegan, Ill.	2.00

(Bus daugiau).

Nuoširdžiai dėkojame gerb. Rėmėjams už aukas. *Kol. Rėm. Centras*

A. + A.

SIMANAS STELMOKAS

Mar. Kol. amžinas narys rėmėjas mirė kovo 20, 1933, Lietuvoje. Dvejos šv. Mišios už mirusį bus Marijonų Vienuolyne gegužio 20 ir 21 dd.

Visų Rėmėjų prašome sukalbėti šv. Rožančių.

IŠ A. A. ARKIVYSKUPO JURGIO MATULEVIČIAUS, M. I. C. DIENYNO

Liepos 10 d., 1913 m., iš Šveicarijos miesto Fribourgo išvyko į Ameriką Jurgis Matulevičius, Feliksas Kudirka ir Julijonas Kazakas. Kelionės Felikso Kudirkos ir Julijono Kazako tikslas, Dievui laiminant, šv. Marijos Nekaltai Pradėtosios Panos vardu, įkurti Chicagoje Marijonų Kongregacijos namus.

Liepos 11 d. buvome Paryžiuje.

Liepos 12 d. gelžkelio ryte atvykome į Havre miestą.

Vieton numatyto "France" pigesnio laivo, buvome priversti samdytis brangesnį "Saovie" laivą ir tą pat vakarą toliau keliauti. Keliavime laimingai ir šv. Mišias laikėme kasdien.

Liepos 19 d. pasiekėme New York miestą; mus čia sutiko vietinis klebonas Varnagiris ir Tėvas Kazimieras Kudirka, kapucinas.

Liepos 20 d. Tėvas Feliksas Kudirka šv. Mišias giedojo ir pasakė pamokslą. Matulevičius tai pat sakė pamokslą, o Kazakas atlaikė sumą.

Liepos 21 d. iškeliauvome gelžkelio į Chicago, kurią pasiekėme 22 d. po pietų. Čia mus priėmė gerb. kun. Antanas Staniukynas namuose "kapelianija" pavadintuose, kurie priklauso šv. Kazimiero lietuvaitėms seserims.

Liepos 24 d. visi trys kartu su gerb. kun. Staniukynu nuvykome pas J. E. vietinį arkyvyskupą, kuris priėmė mus labai maloniai ir greitai žadėjo parapiją duoti. Tą pat dieną Matulevičius šv. Kazimiero seserims pradėjo dešimties dienų rekolekcijas. Kudirka jam gelbėjo, darydamas sąžinės perkratinėjimo lavinimus. Abudu tėvai Kudirka ir Kazakas patys laikė dešimties dienų rekolekcijas.

Rugpiūčio 1 d., rekolekcijos užsibaigė.

Rugpiūčio 2 d. Julijonas Kazakas pa-

darė tris vienuolinius: neturto, skastybės ir klusnybės įžadus sulig Marijonų Kongregacijos įstatų, Kudirka Feliksas tuos pat įžadus atnaujino.

Tą pat dieną 2 rugpiūčio daug šv. Kazimiero seserų buvo priimta naujokynan, kitoms gi buvo leista daryti pirmuosius įžadus. Šią priėmimo iškilnę, vietinio J. E. arkivyskupo įgaliotas atliko Matulevičius, dalyvaujant daugeliui svečių kunigų.

Rugpiūčio 3 d. kun. Kudirka laikė sumą ir sakė pamokslą kun. Serafino parapijos bažnyčioje, Roseland'e. Matulevičius pamokslą sakė šv. Kazimiero seserims.

Tomis pat dienomis atlankėme kai kuriuos šios apylinkės kunigus: kun. Dekaną Kriauciūną, klebonus: Serafiną, Skrypką ir Ežerskį, "Draugo" redaktorių Kaupą.

Rugpiūčio 7 d. Matulevičius su Staniukynu auvyko atsisveikinti J. E. arkivyskupą, kuris reiškė savo norus, kad Tėvai Marijonai šioje arkivyskupijoje imtusi ganytojavimo darbo ir lietuviams bernaikiams steigtų aukštesniąją mokyklą.

Rugpiūčio 10 d. Kudirka kun. Serafino parapijoje lankė sumą ir sakė pamokslą. Kazakas turėjo homiliją seserų koplyčioje. Matulevičius kun. Serafino parapijonams skaitė apie bendrąjį katalikiškąjį veikimą svetainėje paskaitą.

Matulevičius visą liuosesnį laiką nuo savo viešų užsiėmimų Chicagoje būdamas paaukėjo šv. Kazimiero Seserų konstitucijos galutinam suredagavimui, kad galėtų gauti reikalingą Bažnyčios pripažinimą bei patvirtinimą.

Kun. Staniukynas vakarais per namus eidavo šv. Kazimiero vienuolynui aukų rinkti bei kolekтуoti.

Rugpiūčio 10 d. Antanas Andriuškevičia pradėjo ruošti kaip pasaulietis prie vienuolinio bandymo.

Rugpiūčio 15 d., kun. Feliksas Ku-

dirka paskirtas Chicagos Marijonų namų vyresniuoju su patarėjais kun. J. Kazaku ir kun. A. Staniukynu.

Rugpiūčio 18 d. Matulevičius drauge su kun. Staniukynu iš Chicagos išvažiavo į New Yorką, kad po kunigų lietuvių suvažiavimo, grįžtų Šveicarijon.

AMERIKOS LIET. ŽINIOS

HARRISON—KEARNY, N. J. — Harrison'o ir Kearny šv. Pranciškaus Tretininkės savo parapijos klebono dėka susilaukė gražių tridieninių šv. rekolekčių, kurias vedė kun. Stonis iš Patersono ir savo gražiuose pamoksluose mums išaiškino tresininkystės tikrąją reikšmę. Esame už tai labai dėkingos pirmiausiai kun. L. Vaicekaskui, kuris mums užprašė tokią gerą vadovą ir kun. Stoniui, kad mus taip suprantamai ir gražiai pamokio. Baigiant šv. rekolekcijas, visos tretininkės su žibančiomis žvakėmis rankose prie grotelių, o profesiją priimančios prie altoriaus gavome palaiminimą ir per šiuos Šventus Metus pasiryžome V. Jėzaus Kančią ir mūsų atpirkimą atminti kiekvieną penktadienį šv. Rožančiaus dalį kalbėdamos. *Narė*

CHICAGO, Ill. — Prieš šv. Velykas visose lietuvių bažnyčiose Kristaus grabas arba karstas, kuriame Švč. Sakramentas šydu pridengtoje moastrancijoje buvo išstatytas. Nuo Didžiojo Penktadienio rytmetinių pamaldų ligi Velykų ryto tai yra ligi Jėzaus prisikėlimo, žmonės būriais eina per bažnyčias Kristaus grabą lankyti ir stebisi iškilmingam ir gražiam karsto išpuošimui. Tad ir aš šiemet pasiryžau eiti per Chicagos katalikų bažnyčias, kad pagarbinti Viešpatį Jėzų ir pastebėti grabų papuošimus. Bet koks buvo mano apsvylimas, kuomet nevisose katalikų bažnyčiose radau Kristaus grabus. Štai vokiečių bažnyčioje mačiau tikrai V. Jėzaus paveikslą lelijomis apstatytą; lenkų

vienoje didelėje šv. Kazimiero bažnyčioje nieko neradau, kitoje lenkų šv. Onos bažnyčioje radau taip, kaip pas mus gražiai išpuoštą grabą, bet nebuvo Švč. Sakramento monstrancijoje. Vienoje bažnyčioje mačiau tikrai ant skersinių kryžiaus baltą pailgą skarą iškabintą, kitur radau grabus, bet nebuvo matyt Švč. Sakramento, o tikrai jo vietoje matėsi kryžius, ir taip, kas bažnyčia ir kas tauta, tai vis nauji skirtumai, net ir mūsų lietuvių bažnyčiose: vienose gražiau parėdyta, kitose mažiau papuošalų ir šviesų, bet visgi visur buvo Švč. Sakramentas matomas per šviesų šydą, kuriuomi buvo visur monstrancija pridengiama. Man iš visų vienuolikos lietuvių bažnyčių atrodo daugiausiai darbo įdėta į grabo parengimą ir papuošimą, tai Dievo Apvaizdos bažnyčioje. Šv. Jurgio, šv. Antano ir Gimimo P. Švč. bažnyčiose Švč. Sakramentas buvo, kaip ir per keturdešimtę, didžiajame altoriuje, tik tarpe altoriaus ir grotelių, tai yra Dievo stalo priekyje matėsi uolos išvaizdos papuoštas karstas, kuriame gulė mirusio Kristaus Kūno paveikslas. Visose kitose aštuoniuose mūsų bažnyčiose Kristaus karstai buvo parengti prie šoninių altorių: labiausiai gražus buvo parengtas šv. Kryžiaus bažnyčioje, tik monstrancija taip daug buvo apdengta, kad Švč. Sakramento nesimatė.

RADAKCIJOS PASTABA. Velykoms karstą su įstatymu Švč. Sakramento monstrancijoje turėti šv. Tėvo yra duota malonė tik toms tautoms, kurios Petrikavo apėigą ceremonialu naudojami. Mums lietuviams reikia branginti tą privilegiją ir su jos gilia, paslaptina reikšme tinkamai susipažinti, kad nepasekus tų, kurie šv. Bažnyčios duotųjų malonių jau atsisakė.

Dabartinis šv. Tėvas Pijus XI, kuomet buvo šv. Sosto nuncijus mūsų gimtoje šalyje, tai susipažinęs su Velykinio grabo parengimu, grožėjosi šio papročiu ir jo mums nedraudė laikytis, tada ir

nebedraudžia dabar.

WEST SIDE, (Chicago, Ill.). — Aušvos Vartų bažnyčioje kun. M. Urbona-
vičius, šv. Kazimiero seserų vienuolyno kapelionas prieš Velykas davė misijas ir klebonas paskutinėse Didžiosios Savaitės dienose įvedė lementacijų giedojimą; visiems tai padarė nepaprasto įspūdžio ir daugelį pažadino lankytis bažnyčioje ir pasiruošti prie šv. Velykinės Komunijos. Velykų rytą, nors talpi, tūkstančio sėdynių bažnyčia jau pritrūko sėdynių vietos vėliaus atvykusiems. Malonu buvo matyti, kuomet didesnė pusė esančiųjų bažnyčioje priėmė šv. Komuniją. Net du kunigai Komuniją kartu dalydami virš pusvalandžio užtruko. — *Parapijonas.*

FEDERACIJA.

Gyvename tarp didelių pavojų. Daug dabar mūsų žmonių medžiaginiai kenčia, grėsia mums net pavojus netekti tautybės ir tikėjimo. Turime gelbėtis. Tam reikalinga vienybė. Prie vienybės mus šaukia Bažnyčia, šaukia ir tauta. Šventasis Tėvas jau daug kartų ragino tikinčiuosius susiorganizuoti ir dirbti išganingą apaštalavimo darbą.

Federacija — mūsų vienybės organizacija, mūsų katalikiško veikimo centras. Ji veikia Amerikoje nuo 1906 metų. Karo metu ji įsteigė Tautos Fondą ir Amerikos Lietuvių Tarybą. Šios organizacijos surinko šimtus tūkstančių Lietuvos reikalams, Lietuvos vardą plačiai pasaulyje garsino, dėl jos nepriklausomybės kovojo. Remdama parapijas, katalikiškas draugijas, liet. kat. vienuolijas ir jų vedamas mokyklas, palaikydama visą liet. kat. religinį ir kultūrinį veikimą, kaip čia, Amerikoje, taip ir Lietuvoje, Federacija ir Bažnyčiai daug nusipelnė. Tai praeities darbai.

Bet A. L. R. K. Federacija susirūpinusi ir dabar savo tautos ateitimi ir šiame krašte gyvenančių lietuvių tikybine

ir tautine gerove. Dėl to ji ir toliau veikia, mus vienija ir palaiko mūsų tautybę, kelia tautinę sąmonę. Konstitucija A. L. R. K. F. tikslą taip išaiškina:

1. Suvienyti visus lietuvius katalikus taip pavienius asmenis taip jų draugijas ir organizacijas.

2. Suvienodinti lietuvių katalikų viešąjį veikimą.

3. Atstovauti Amerikos lietuvių katalikus spaudoje ir viešame veikime.

4. Palaikyti ryšius su Amerikos Katalikų centralinėmis organizacijomis.

5. Atstovauti lietuvius katalikus viešame Amerikos katalikų veikime.

6. Palaikyti ryšius pirmoj eilėj su Lietuvos katalikais per Lietuvos Katalikų Veikimo Centrą ar tolygią organizaciją.

7. Atstovauti Amerikos lietuvius katalikus santykiuose su Lietuvos katalikais.

8. Palaikyti ryšius su katalikų pasaulinėmis organizacijomis ir atstovauti Amerikos lietuvius katalikus santykiuose su pasaulio katalikais.

Federacija savo darbais daug jau įsigijo mūsų tautiečių pasitikėjimo. Ją ir aukštoji Amerikos dvasiškija užgyrė. Tik reikia mums dabar darbuotis ir iš *kitų* kraštų katalikų veikimo gauti naujų pavyzdžių savo veikimui.

Štai pavyzdžiui, Prancūzijoje katalikų rengiamos religinės savaitės. Per tas savaites aiškinama katalikiškojo veikimo tikslas ir jo organizavimas. Katalikybės platinimo darbą turi dirbti visi katalikai. Kaip kunigai, taip ir pasauliečiai priklauso tai pačiai Bažnyčiai ir dėl to visi Bažnyčios reikalais turi rūpintis. Kiekvienas katalikas jau per krikštą įstoja į katalikiškojo veikimo narius, per sutvirtinimo sakramentą gauna pajėgą savo tikėjimą ginti ir platinti. Kadaigi

šiais laikais žmonės supasaulėjo, užmiršo savo tikėjimo pareigas, todėl popiežius Pijus XI ir priminė iš naujo reikalą tikėjimą atnaujinti, gyvenimą sukriksčioninti ir kitų tarpe apaštalauti.

Prancūzijos katalikų veikimo centras yra Paryžiuje. Jis duoda nurodymus visiems to krašto katalikams, kaip kada ir kur turi veikti. Centre yra keturi asmenys, kurie katalikiškuoju veikimu rūpinasi jaunimo tarpe ir gina katalikų teises. Jie renkami trims metams. Prie veikimo centro priklauso keli milijonai susipratusių katalikų.

Prancūzų centro vadai ypatingo dėmesio kreipia į katalikiškojo mokslo skleidimą, į socialį veikimą, katalikiškąją spaudą ir kelionių organizavimą. Veikėjai rūpinasi eiti į netikinčiųjų tarpą ir, kiek galėdami, katalikiškąjį susipratimą kelti.

Iš to galima suprasti, kaip pavyzdin-ga yra jų Katalikiška Akeija. Iš jos reikia mokintis ir mums. Galvokime apie tai, ypatingai dabar, kada ir pas mus susirūpinta religiniu visų katalikų bendru reikalu ir vieniėjimu į vieną stiprų centrą po Federacijos vardu.

Smagu yra pranešti, kad J. E. vyskupas Omahos Joseph Rummel mūsų Federacijai rašo:

“Atsargiai perskaičius Amerikos Lietuvių Romos Katalikų Federacijos konstituciją, aš su pasitenkinimu sutinku su jūsų vado Jo Ekscelecencijos Vyskupo Hugh C. Boyle, D. D., nusistatymu, kad konstitucijoje vertai atspindi Bažnyčios dvasia ir nurodo Katalikiškos Akeijos programą, kurios visi prospektai žada vaisingų rezultatų. Aš prašau Dievo gausiausiojo palaiminimo jūsų organizacijai.”

J. E. Vyskupo Rummel žodis labai svarbus ne vien dėl to, kad jo valdomoj vyskupijoje yra ir lietuvių parapija, bet

ir dėl to, kad jis yra žymus Amerikos katalikų veikimo centre asmuo. J. E. Vyskupas Rummel yra N. C. W. C. administratyvio komiteto narys.

Jau pirmiaus po mūsų konstitucija pasirašė: J. Em. Kardinolas Dougherty, J. E. Vyskupas Boyle, J. E. Vyskupas Schrembh, J. E. Vyskupas Gallagher, J. E. Aarivyskupas Curley, J. E. Vyskupas J. J. Nilaa, J. E. Vyskupas J. Swint, J. E. Vyskupas McDevitt, Apaštališkosios Delegacijos Charge d'affaire, J. E. Vyskupas J. Mummer. Be to, A. L. R. K. F. priklauso prie Amerikos Katalikų Nacionalės Gerovės Konferencijos. Tai daug reiškia. Tuo būdu yra mums atidarytos durys garsinti lietuvių tautos vardą plačiai viso katalikų pasaulio spaudoje ir per organizacijas.

Prie A. L. R. K. F. priklauso visos didžiausios Amerikos lietuvių katalikų organizacijos, daug draugijų ir atskirų asmenų. Tat, kviečiame ir Tamstų draugiją prisidėti. Mokestis tik \$1.00 į metus. Prašome prisidėti prie vietinio Federacijos skyriaus. Bet jei tokio skyriaus Tamstų kolonijoje dar nėra, galima prisidėti tiesiog prie centro, prisiduodant metinį mokestį ir valdybos vardus ir adresus.

Dabar eina Katalikiškojo veikimo ir lietuvių katalikų spaudos vėjus. Dėl to prašome tuoj prisidėti prie Federacijos ir tuoj stoti į bendrą ir išganingą tikybinių ir tautinį darbą. Tad vienykimės, nes tik vienybėje dirbdami galėsime išlaikyti tikybines ir tautines brangenybes.

Amerikos L. R. K. Federacijos Valdyba:

*Prof. F. B. Mastauskas, pirmininkas,
Kun. Magnus J. Kazėnas, išdininkas,
Leonardas Šimutis, sekresorius.*

KLAUSIMAI IR ATSAKYM.

KLAUSIMAS. Anais metais pas mus buvo atvaziavęs Vyskupas Būcys ir mūsų

bažnyčioje laikė šv. Mišias. Jų pabaigoje jis paėmė lėkštelę su smulkiai supiaustyta balta duona ir davė po gabalėlį tiems, kurie prisiartinę. Kokiam atminimui tai daroma ir ką tai reiškia?

ATSAKYMAS. Tai daroma senovės papročio atminimui ir reiškia brolišką puotą.

Senovėje, pirmuose krikščionybės amžiuose, kunigas per Mišias šventindavo visokius atsineštus valgomus daiktus. Jų dalį konsekruodavo, tai yra, duoną ir vyną, ir dalindavo tiems, kurie priimdavo šv. Komuniją. Gi po Mišių visi susirinkdavo į vieną ir bendrai valgydavo užkandį. Tai ir būdavo "broliškoji puota."

Kadangi laikui bėgant, ataušo žmonėse pirmasis gyvasis tikėjimas ir tikroji karštoji meilė, tai į broliškąją puotą įsibrovė daug išnaudotojų, dėl kurių jau šv. Povilas apaštalas skundėsi.

Dėl tų negerumų broliškoji puota tapo panaikinta. Rytų apeigų Mišiose paliktas jos atminimas. Nėkuriose šalyse ir katalikų Lotynų Apeigų bažnyčiose yra beveik panašus paprotys.

Broliai Artyn Šen!

Sąnarys mažas tautos mažutytės
Su didžiu priešu kovojau kaip uodas.
Pajėgos silpsta... Nors n'ėsu parkritęs,
Lenda širdin abejojimas juodas.

Broliai: artyn šen! prie darbo kas gali!
Dievas tvirtybių bus mums už vadovą;
Gelbėt' skubėkim nuvargintą šalį,
Stokim išvien, o laimėsime kovą.

* * *

Kad gyvenimas negalėtų pragaru pavirsti — yra įstatymai; kad gyvenimas pavirstų rėjumui — yra meilė.